

Animal Farm

by George Orwell (1903-1950)

III

How they toiled and sweated to get the hay in! But their efforts were rewarded, for the harvest was an even bigger success than they had hoped.

พวกสัตว์บากบั่นทำงานด้วยความเหน็ดเหนื่อยอะไรเช่นนั้น เพื่อให้ได้หญ้าแฮย์ มาเก็บในยุ้ง และก็ได้รับรางวัลตอบแทนความพยายามอย่างคุ้มค่า เพราะผลผลิตที่เก็บเกี่ยวได้นั้นมากเกินไปกว่าที่ได้คาดหวังไว้

Sometimes the work was hard; the implements had been designed for human beings and not for animals, and it was a great drawback that no animal was able to use any tool that involved standing on his hind legs. But the pigs were so clever that they could think of a way round every difficulty. As for the horses, they knew every inch of the field, and in fact understood the business of mowing and raking far better than Jones and his men had ever done. The pigs did not actually work, but directed and supervised the others. With their superior knowledge it was natural that they should assume the leadership. Boxer and Clover harness themselves to the cutter or the horse-rake (no bits or reins were needed in these days, of course) and tramp steadily round and round the field with a pig walking behind and calling out “Gee up, comrade!” or “Whoa back, comrade!” as the case might be. And every animal down to the humblest worked at turning the hay and gathering it. Even the ducks and hens toiled to and fro all day in the sun, carrying tiny wisps of hay in their beaks. In the end they finished the harvest in two days’ less time than it had usually taken Jones and his men. Moreover, it was the biggest harvest that the farm had ever seen. There was no wastage whatever; the hens and ducks with their sharp eyes had gathered up the very last stalk. And not an animal on the farm had stolen so much as a mouthful.

บางทีการทำงานก็ยากมาก เครื่องมือต่างๆ ถูกออกแบบไว้สำหรับมนุษย์ มิใช่สำหรับพวกสัตว์ ข้อเสียสำคัญคือไม่มีสัตว์ตัวใดสามารถใช้เครื่องมือที่การต้องใช้ขึ้นด้วยสองขาหลัง แต่พวกหมูก็ฉลาดมากที่จะหาวิธีแก้ปัญหายุ่งยากได้ทุกเรื่อง ส่วนม้าทั้งสองก็รู้จักท้องทุ่งนี้ทุกตารางนิ้ว และรู้เรื่องการตัดและไถคราดดียิ่งกว่าโจนส์กับพวกคนงานเสียอีก พวกหมูไม่ต้องลงแรงทำงานเองจริงจัง แต่คอยกำกับและแนะนำพวกสัตว์แทน ด้วยความหลักแหลมที่เลิศล้ำของพวกเขาตัวเอง จึงเป็นธรรมชาติที่พวกเขาจะตั้งตัวเป็นผู้นำ บ็อกเซอร์กับโคลเวอร์ สามารถเทียมตัวเองเข้ากับเครื่องตัดหรือเครื่องเทียมม้าเพื่อคราดไถได้ (ซึ่งแน่ละที่ไม่มีเหล็กขวางปากและสายบังเหียนสำหรับดิ่งอีกแล้ว) ตั้งหน้าเดินเข้าไปรอบทุ่งทั้งวันโดยมีหมูตัวใดตัวหนึ่งเดินตามหลัง คอยร้องสั่ง “เฮ้ สหาย ออกแรงเดินหน้าเร็วๆ หน่อย” หรือ “ถอยหลังหน่อยสหาย” ตามแต่กรณี และสัตว์ทุกตัวลงไปจนถึงเจ้าตัวน้อยๆ ก็ช่วยกันตั้งหน้าตั้งตาเกี่ยวและรวบรวมหญ้าแฮย์เข้าด้วยกัน แม้กระทั่งพวกเป็ดและแม่ไก่ก็เดินไปๆ มาๆ กลางแดด ขนหญ้าด้วยจงอยปากทั้งวัน ในที่สุดพวกสัตว์ก็เกี่ยวหญ้าเสร็จ โดยใช้เวลาน้อยกว่าที่โจนส์กับคนงานเคยทำถึงสองวัน ยิ่งกว่านั้นมันยังเป็นการเก็บเกี่ยวที่มากที่สุดที่เคยปรากฏให้เห็นที่ฟาร์มนี้อีกด้วย ไม่มีสิ่งใดถูกทิ้งตกหล่นเลย แม่ไก่และเป็ดที่มีสายตาดีเยี่ยม ตามคาบมารวมไว้ทั้งหมดจนถึงฟางเส้นสุดท้าย และก็ไม่มีสัตว์ตัวใดแอบขโมยกินแม้แต่คำเดียว

All through that summer the work of the farm went like clockwork. The animals were happy as they had never conceived it possible to be. Every mouthful of food was an acute positive pleasure, now that it was truly their own food, produced by themselves and for themselves, not doled out to them by a grudging master. With the worthless parasitical human beings gone, there was more for everyone to eat. There was more leisure too, inexperienced though the animals were.

ตลอดฤดูร้อนนั้น งานในฟาร์มดำเนินต่อเนื่องเหมือนการเดินทางของนาฬิกา พวกสัตว์มีความสุข เพราะไม่เคยคิดฝันมาก่อนว่าจะเป็นไปได้ อาหารแต่ละคำที่กินเข้าไป ช่างให้ความมอริมย์ เพราะว่าตอนนี้มันเป็นอาหารที่พวกเขาเป็นเจ้าของจริงๆ ที่ผลิตขึ้นเองเพื่อตนเอง มิใช่ได้มาจาก เจ้านายจิตใจคับแคบที่จัดให้อย่างไรน้ำใจ เมื่อมนุษย์ไร้ค่าซึ่งเป็นเสมือนกาฝากที่คอยเกาะกินไม่อยู่แล้ว จึงมีอาหารให้สัตว์ทุกตัวได้กินมากขึ้น และยังมีเวลาว่างเพิ่มมากขึ้นด้วย ซึ่งเป็นสิ่งที่พวกสัตว์ไม่เคยพบมาก่อนเลย

They met with many difficulties—for instance, later in the year, when they harvested the corn, they had to tread it out in the ancient style and blow away the chaff with their breath, since the farm possessed no threshing machine—but the pigs with their cleverness and Boxer with his tremendous muscles always pulled them through. Boxer was the admiration of everybody. He had been a hard worker even in Jones’s time, but now he seemed more like three horses than one; there were days when the entire work of the farm seemed to rest on his mighty shoulders. From

morning to night he was pushing and pulling, always at the spot where the work was hardest. He had made an arrangement with one of the cockerels to call him in the mornings half an hour earlier than anyone else, and would put in some volunteer labour at whatever seemed to be most needed, before the regular day's work began. His answer to every problem, every setback, was "I will work harder!"—which he had adopted as his personal motto.

แต่พวกเขา ก็พบกับความยุ่งยากไม่น้อย เช่น เมื่อปลายปีที่มีกรเก็บเกี่ยวข้าวโพด พวกเขาต้องเหยียบให้เมล็ดข้าวโพดหลุดออกจากฝักและพ่นลมหายใจเป่าผงแกลบทิ้ง ซึ่งเป็นวิธีโบราณโบราณ เนื่องจากฟาร์มไม่มีเครื่องนวดข้าวโพด แต่ไม่ว่าจะมีปัญหาใด พวกหมูที่ชาญฉลาด และบ็อกเซอร์ ที่มีพลังกำลังสิ้นเหลือก็ผลักดันให้พวกเขาทำงานสำเร็จจนได้ บ็อกเซอร์เป็นที่ชื่นชมยกย่องของสัตว์ทุกตัว เขาเป็นกรรมกรที่ทำงานหนักมาตั้งแต่สมัยของนายโจนส์แล้ว และตอนนี้เขาก็ทำงานเหมือนเป็นม้าสามตัวมากกว่าที่จะเป็นเพียงแควม้าตัวเดียว บ่อยทีเดียวที่งานในไร่ทั้งหมดต้องพึ่งพาไหล่ที่แข็งแรงของเขา ตั้งแต่เช้าจดค่ำ เขาต้องเดินและต้องดึง รับผิดชอบในช่วงที่งานหนักที่สุด เขาได้นัดหมายกับไก่โด่งตัวหนึ่งให้ปลุกเขาก่อนสัตว์อื่นๆ ครึ่งชั่วโมง และจะอาสาใช้แรงกายทำงานใดๆ ก็ตามที่เป็นที่ต้องการมากที่สุด ก่อนที่จะเริ่มงานประจำวันตามปกติ คำตอบของเขาสำหรับทุกปัญหา ทุกอุปสรรคคือ "ฉันจะทำงานให้มากขึ้น" ซึ่งเขาได้ถ่อมมันเป็นหลักการประจำใจสำหรับตัวตนของเขาเอง

But everyone worked according to his capacity. The hens and ducks, for instance, saved five bushels of corn at the harvest by gathering up the stray grains. Nobody stole, nobody grumbled over his rations, the quarrelling and biting and jealousy which had been normal features of life in the old days had almost disappeared. Nobody shirked—or almost nobody. Mollie, it was true, was not good at getting up in the mornings, and had a way of leaving work early on the ground that there was a stone in her hoof. And the behavior of the cat was somewhat peculiar. It was soon noticed that when there was work to be done the cat could never be found. She would vanish for hours on end, and then reappear at meal-times, or in the evening after work was over, as though nothing had happened. But she always made such excellent excuses, and purred so affectionately, that it was impossible not to believe in her good intentions. Old Benjamin, the donkey, seemed quite unchanged since the Rebellion. He did his work in the same slow obstinate way as he had done it in Jones's time, never shirking and never volunteering for extra work either. About the Rebellion and its results he would express no opinion. When asked whether he was not happier now that Jones was gone, he would say only "Donkeys live a long time. None of you has ever seen a dead donkey," and the others had to be content with this cryptic answer.

สัตว์ทุกตัวทำงานตามกำลังของตน เช่นพวกเปิดและแม่ไก่ ก็ช่วยเก็บเมล็ดข้าวโพดที่ตกหล่นอยู่ได้ถึงห้ากำมือใหญ่ ไม่มีใครลักขโมย ไม่มีใครบ่นไม่พอใจ ส่วนแบ่งอาหารที่ได้รับ การทะเลาะวิวาท จิกกัด และอิจฉาริษยา ซึ่งเคยเป็นรูปแบบชีวิตในสมัยก่อนได้หายไป ไม่มีใคร... หรือพูดให้ถูกคือ แทบจะไม่มีใครเลี้ยงงาน แต่มอลลีนั่นเอง หล่อนไม่เอาไหนเรื่องการเดินเข้าๆ และมักจะเลิกงานก่อนใคร โดยอ้างว่ามีก้อนกรวดติดอยู่ข้างในกีบเท้า ส่วนพฤติกรรมของแมวออกจะแปลกประหลาด มีผู้สังเกตเห็นว่าเวลามีงานใดต้องทำ ก็จะหาตัวแมวไม่พบ หล่อนจะหายไปหลายชั่วโมงติดกัน แล้วกลับมาในเวลาอาหาร หรือในเวลาเย็น หลังจากงานเลิกราวกับไม่มีอะไรผิดแปลก แต่หล่อนก็มีข้อแก้ตัวที่ดีเยี่ยมทุกครั้ง และครางเมี้ยวๆ อย่างน่ารักน่าเอ็นดู จนใครๆ ก็ไม่อาจสงสัยในความตั้งใจที่ดีของหล่อนได้ ส่วนลาเผ่าเบนจามินนั้น ดูเหมือนจะไม่ได้เปลี่ยนแปลงไปสักเท่าใดนัก นับตั้งแต่เกิดการปฏิวัติ เขายังคงทำงานซ้ำๆ ด้วยท่าทีดีดิ่ง เหมือนอย่างที่เคยทำในสมัยของโจนส์ ไม่ได้เลี้ยงงาน แต่ก็ไม่เคยอาสาทำงานเพิ่ม เขาไม่ยอมแสดงความคิดเห็นใดๆ เกี่ยวกับการปฏิวัติและผลที่ตามมา และ เมื่อถูกถามว่าเขาไม่ได้มีความสุขขึ้นหรือหรือเมื่อไม่มีโจนส์แล้ว เขาก็จะตอบเพียงว่า "ลามืออายุขึ้นพวกเจ้าไม่มีใครเคยเห็นลาตายหรือ" และสัตว์อื่นๆ ก็จำต้องยอมรับคำตอบที่คลุมเครือนี้แต่โดยดี

On Sundays there was no work. Breakfast was an hour later than usual, and after breakfast there was a ceremony which was observed every week without fail. First came the hoisting of the flag. Snowball had found in the harness-room an old green tablecloth of Mrs. Jones's and had painted on it a hoof and a horn in white. This was run up the flagstaff in the farmhouse garden every Sunday 8, morning. The flag was green, Snowball explained, to represent the green fields of England, while the hoof and horn signified the future Republic of the Animals which would arise when the human race had been finally overthrown. After the hoisting of the flag all the animals trooped into the big barn for a general assembly which was known as the Meeting. Here the work of the coming week was planned out and resolutions were put forward and debated. It was always the pigs who put forward the resolutions. The other animals understood how to vote, but could never think of any resolutions of their own. Snowball and Napoleon were by far the most active in the debates. But it was noticed that these two were never in agreement: whatever suggestion either of them made, the other could be counted on to oppose it. Even

when it was resolved—a thing no one could object to in itself—to set aside the small paddock behind the orchard as a home of rest for animals who were past work, there was a stormy debate over the correct retiring age for each class of animal. The Meeting always ended with the singing of Beasts of England, and the afternoon was given up to recreation.

ไม่มีการทำงานในวันอาทิตย์ พวกสัตว์จะกินอาหารเช้าสายกว่าปกติหนึ่ง ชั่วโมง หลังอาหารเช้าจะมีงานฉลอง ซึ่งมีขึ้นทุกสัปดาห์ไม่เคยเว้น งานเริ่มโดยการชักธงขึ้นเสา โดยที่ สโนว์บอลไปพบผ้าปูโต๊ะสีเขียวผืนเก่าของนางโจนส์ในห้องเก็บเครื่องเทียมลาก จึงวาดรูปกบเท้ากับเขาสัตว์สีขาวลงไป เป็นที่มาของการชักธงขึ้นเสาในสวนของบ้าน ในเวลาแปดโมงเช้าของวันอาทิตย์ สโนว์บอลอธิบายว่า ธงเป็นสีเขียวสื่อถึงทุ่งเขียวอุดมของประเทศอังกฤษ ส่วนกบเท้ากับเขาสัตว์นั้นแสดงถึงอนาคตของ “สาธารณรัฐแห่งสัตว์” ซึ่งจะเกิดขึ้นหลังจากที่เผ่าพันธุ์มนุษย์ถูกทำลายล้างจนสิ้นไปในที่สุด

หลังจากที่ธงถูกตั้งขึ้นแล้ว สัตว์ทุกตัวจะเคลื่อนขบวนเข้าในโรงนาหลังใหญ่เพื่อเข้าชุมนุมทั่วไป ซึ่งเรียกกันว่า การประชุม ที่นี้จะมีการวางแผนงานในสัปดาห์ต่อไป แล้วยังมีการนำเสนอญัตติเรื่องต่างๆ แล้วอภิปรายเพื่อสรุปผล ผู้เสนอญัตติ มักจะเป็นพวกหมู สัตว์อื่นๆ นั้นเข้าใจวิธีลงคะแนนเสียง แต่ไม่เคยคิดญัตติที่จะนำมาเสนอได้เองเลย

เท่าที่ผ่านมา สโนว์บอล กับ นโปเลียน ต่างกระตือรือร้นในการอภิปราย แต่ก็เป็นที่สังเกตเห็นว่าทั้งคู่ไม่ค่อยจะมีความคิดเห็นลงรอยกันนัก ไม่ว่าฝ่ายหนึ่งเสนออะไร อีกฝ่ายก็ต้องแสดงความเห็นในทางตรงข้ามเสมอ แม้กระทั่งตอนที่ลงมติกันในเรื่องที่ว่า สมควรให้มีการจัดคอกหลังสวนผลไม้ไว้ให้เป็นบ้านพักสำหรับสัตว์ที่ล่วงพ้นวัยทำงานไปแล้ว ก็มีการถกเถียงกันอย่างเผ็ดร้อนถึงอายุเกษียณที่ถูกต้องของสัตว์ต่างๆ

การประชุมมักถูกปิดท้ายด้วยการร้องเพลง ผองสัตว์แห่งอังกฤษ และเวลาในช่วงบ่าย ก็เป็นเวลาสำหรับการพักผ่อนหย่อนใจ

The pigs had set aside the harness-room as a headquarters for themselves. Here, in the evenings, they studied blacksmithing, carpentering, and other necessary arts from books which they had brought out of the farmhouse. Snowball also busied himself with organising the other animals into what he called Animal Committees. He was indefatigable at this. He formed the Egg Production Committee for the hens, the Clean Tails League for the cows, the Wild Comrades' Re-education Committee (the object of this was to tame the rats and rabbits), the Whiter Wool Movement for the sheep, and various others, besides instituting classes in reading and writing. On the whole, these projects were a failure. The attempt to tame the wild creatures, for instance, broke down almost immediately. They continued to behave very much as before, and when treated with generosity, simply took advantage of it. The cat joined the Re-education Committee and was very active in it for some days. She was seen one day sitting on a roof and talking to some sparrows who were just out of her reach. She was telling them that all animals were now comrades and that any sparrow who chose could come and perch on her paw; but the sparrows kept their distance.

พวกหมูได้จัดห้องเก็บเครื่องเทียมลากให้เป็นที่ทำการของพวกตน ในเวลาค่ำพวกเขาจะศึกษางานช่างเหล็ก ช่างไม้ และงานศิลปะที่จำเป็นต่างๆ จากหนังสือต่างๆ ซึ่งนำออกมาจากตัวบ้าน ทั้งสโนว์บอล ยังคร่ำเคร่งกับการจัดให้บรรดาสัตว์อื่นๆ เข้าสู่ระบบที่เขาเรียกว่า “คณะกรรมการสัตว์” เขาทำงานนี้อย่างไม่ย่อท้อ นอกจากจัดให้มีชั้นเรียนเขียนอ่าน เขาได้จัดตั้งคณะกรรมการผลิตไข่สำหรับพวกไก่ ชมรมหางสะอาดสำหรับพวกวัว คณะกรรมการปฏิรูปการศึกษาเพื่อสหายผู้สอนยาก (วัตถุประสงค์ของกลุ่มนี้ก็เพื่อฝึกพวกหนูกับกระต่ายให้เชื่อง) กลุ่มกิจกรรมขนขาวสำหรับพวกแกะ และอื่นๆ อีกมาก ซึ่งโดยรวมแล้วโครงการเหล่านี้ล้วนแต่ล้มเหลว เช่น ความพยายามที่จะทำให้สัตว์ป่าเชื่องต้องเลิกล้มเกือบจะในทันที เพราะพวกมันยังคงทำตัวเหมือนเดิมทุกอย่าง หากใจดีด้วย พวกมันก็กลับได้ใจ นางแมวได้เข้าร่วมคณะกรรมการปฏิรูปการศึกษาด้วย และกระตือรือร้นอยู่หลายวัน วันหนึ่งมีผู้เห็นหล่อนั่งอยู่บนหลังคา พูดคุยกับกลุ่มนกกระจอกซึ่งอยู่ไกลเกินจะเอื้อมถึง หล่อนบอกพวกมันว่า บัดนี้สัตว์ทั้งหลายล้วนแต่เป็นสหายกัน และนกกระจอกตัวใดก็ตามที่เห็นด้วย สามารถมาเกาะบนอุ้งเท้าของหล่อนได้

แต่พวกนกก็ยังรักษาระยะห่างเอาไว้

The reading and writing classes, however, were a great success. By the autumn almost every animal on the farm was literate in some degree.

อย่างไรก็ตาม ชั้นเรียนเขียนอ่านได้ความสำเร็จอย่างมาก พอถึงฤดูใบไม้ร่วง สัตว์ในฟาร์มก็พอจะอ่านออกเขียนได้กันแทบทุกตัว

As for the pigs, they could already read and write perfectly. The dogs learned to read fairly well, but were not interested in reading anything except the Seven Commandments. Muriel, the goat, could read somewhat better than the dogs, and sometimes used to read to the others in the evenings from scraps of newspaper which she found on the rubbish heap. Benjamin could read as well as any pig, but never exercised his faculty. So far as he knew, he said, there was nothing worth reading. Clover learnt the whole alphabet, but could not put words together. Boxer could not get beyond the letter D. He would trace out A, B, C, D,

in the dust with his great hoof, and then would stand staring at the letters with his ears back, sometimes shaking his forelock, trying with all his might to remember what came next and never succeeding. On several occasions, indeed, he did learn E, F, G, H, but by the time he knew them, it was always discovered that he had forgotten A, B, C, and D. Finally he decided to be content with the first four letters, and used to write them out once or twice every day to refresh his memory. Mollie refused to learn any but the six letters which spelt her own name. She would form these very neatly out of pieces of twig, and would then decorate them with a flower or two and walk round them admiring them.

สำหรับพวกหมู่นั้นอ่านและเขียนกันได้โดยไม่ต้องอยู่แล้ว พวกสุนัขเรียนรู้การอ่านได้ดีพอใช้ แต่ไม่สนใจจะอ่านอะไรอื่นนอกจากบัญญัติเจ็ดประการ แพะมิวเรียลอ่านหนังสือคล่องกว่าพวกสุนัขพอสมควร และในบางคำคินก็อ่านให้สัตว์อื่นๆ ฟัง จากเศษหน้าหนังสือพิมพ์ที่พบที่กองขยะ เบนจามินนั้นอ่านได้เก่งพอๆ กับพวกหมู แต่กลับไม่ยอมใช้ความสามารถนี้ เขาบอกว่า เท่าที่รู้มาไม่มีอะไรควรค่าแก่การอ่านเลย โคลเวอร์นั้นรู้อักษรทุกตัว แต่ผสมคำไม่ได้ ส่วนบ็อกเซอร์จำได้ไม่ไกลไปกว่า A B C D เท่านั้น เขาใช้กับเท้าที่ใหญ่โตเขียนตัว A B C D บนดิน แล้วยื่นโดยหลู่ไปข้างหลัง จ้องมองอักษรทั้งสี่ โดยบางครั้งก็ส่ายพมหน้าม้าไปมา และพยายามนึกสุดกำลังว่าอักษรตัวต่อไปคืออะไร แต่ก็ไม่เคยสำเร็จสักที มีอยู่หลายครั้งที่เขานึกตัว E F G H ขึ้นได้ แต่พอจำอักษรตัวนี้ได้ เขาก็กลับลืมตัว A B C D ไป สุดท้ายเขาก็ยอมพอใจแค่อักษรตัวแรก และเคยเขียนทบทวนวันละครั้งสองครั้งเพื่อเตือนความจำ ส่วนมอลลีนนั้นไม่ยอมเรียนอะไร นอกจากอักษรหกตัวที่สะดวกเป็นชื่อของเธอเอง เธอจะนำกิ่งไม้มาวางเรียงเป็นตัวสะดวกชื่อเธออย่างบรรจง ตกแต่งด้วยดอกไม้สอง-สามชนิดแล้วเดินวนไปรอบๆ ด้วยความปลาบปลื้ม

None of the other animals on the farm could get further than the letter A. It was also found that the stupider animals, such as the sheep, hens, and ducks, were unable to learn the Seven Commandments by heart. After much thought Snowball declared that the Seven Commandments could in effect be reduced to a single maxim, namely: "Four legs good, two legs bad." This, he said, contained the essential principle of Animalism. Whoever had thoroughly grasped it would be safe from human influences. The birds at first objected, since it seemed to them that they also had two legs, but Snowball proved to them that this was not so.

สัตว์อื่นๆ ไม่มีใครเรียนได้ไกลไปกว่าอักษร A บรรดาสัตว์กลุ่มที่มึนทึบ เช่น แกะ แม่ไก่ และเป็ด ก็ยังท่องจำบัญญัติเจ็ดประการไม่ได้เลย หลังจากใครครวญอยู่นาน สโนว์บอล จึงประกาศว่า บัญญัติเจ็ดประการนี้ สามารถย่อให้ข้อความทั้งหมดลดลงเหลือเพียงหัวใจของหลักการเท่านั้น คือ "สี่ขาดี สองขาเลว" เขากล่าวว่าหลักการนี้ประโยชน์เดียว ได้รวมแก่นของหลักการสัตว์นิยมไว้ทั้งหมด ใครก็ตามที่เข้าใจหลักนี้โดยถ่องแท้ ก็จะปลอดภัยจากอิทธิพลของมนุษย์ที่ยังครอบงำพวกสัตว์อยู่ แรกทีเดียวพวกนกพากันคัดค้าน เพราะคิดว่าพวกตนก็มีสองขา แต่สโนว์บอล ได้พิสูจน์ให้เห็นว่ามีใช่เป็นเช่นนั้น

"A bird's wing, comrades," he said, "is an organ of propulsion and not of manipulation. It should therefore be regarded as a leg. The distinguishing mark of man is the hand, the instrument with which he does all his mischief."

เขากล่าวว่า "สหาย ปีกของนกนั้น มีข้อวิเศษสำหรับกดขี่ควบคุม แต่เป็นข้อวิเศษสำหรับการเคลื่อนที่ ดังนั้นจึงต้องถือว่าปีกนกเป็นเสมือนขา จุดเด่นของมนุษย์คือมือของพวกเขา เพราะเป็นเครื่องมือที่เขาใช้ในการทำความชั่ว"

The birds did not understand Snowball's long words, but they accepted his explanation, and all the humbler animals set to work to learn the new maxim by heart. FOUR LEGS GOOD, TWO LEGS BAD, was inscribed on the end wall of the barn, above the Seven Commandments and in bigger letters. When they had once got it by heart, the sheep developed a great liking for this maxim, and often as they lay in the field they would all start bleating "Four legs good, two legs bad! Four legs good, two legs bad!" and keep it up for hours on end, never growing tired of it.

พวกนกไม่เข้าใจคำอธิบายยาวๆ ของสโนว์บอล แต่ก็ยอมรับคำชี้แจงนั้นโดยดี แล้วกลุ่มสัตว์ผู้ว่อนอนสอนง่ายทั้งหลาย ก็ตั้งหน้าตั้งตาท่องจำหลักการที่ตั้งขึ้นใหม่จนขึ้นใจ คำว่า สี่ขาดี สองขาเลว ถูกจารึกไว้บนฝาผนังท้ายโรงนาเหนือบัญญัติเจ็ดประการ ด้วยตัวอักษรที่ใหญ่กว่า พอพวกแกะจำข้อความสั้นๆ นี้ได้ ก็คล้ายพอใจหลักการนี้มาก โดยที่เมื่อขณะที่นอนพักอยู่ในทุ่งก็จะพากันร้องแบบสือๆ ว่า "สี่ขาดี สองขาเลว สี่ขาดี สองขาเลว" ต่อกันนานหลายชั่วโมงอย่างไม่เบื่อหน่าย

Napoleon took no interest in Snowball's committees. He said that the education of the young was more important than anything that could be done for those who were already grown up. It happened that Jessie and Bluebell had both whelped soon after the hay harvest, giving birth between them to nine sturdy puppies. As soon as they were weaned, Napoleon took them away from their mothers, saying that he would make himself responsible for their education. He took them up into a loft which could only be reached by a ladder from the harness-

room, and there kept them in such seclusion that the rest of the farm soon forgot their existence.

นโปเลียน ไม่ได้ให้ความสนใจบรรดาคณะกรรมการทั้งหลายของสโนว์บอลเลย เขากล่าวว่า การให้ความรู้แก่สัตว์รุ่นเยาว์นั้นซึ่งที่สำคัญยิ่งกว่ากิจกรรมใดๆ ที่จะทำให้กับพวกที่โตแล้ว เกิดเหตุการณ์ขึ้นคือหลังจากวันเกี่ยวหญ้าไม่นาน เจสซี่กับบลูเบลล์ ต่างก็เกิดลูกอ่อน ได้ลูกหมาแข็งแรงรวมกันเก้าตัว ทันทีที่ลูกหมาหย่านม นโปเลียนก็แยกพวกมันออกไปจากแม่ บอกว่าเขาจะเป็นผู้รับผิดชอบให้การศึกษาแก่ลูกหมาเหล่านี้เอง เขาพาพวกมันไปยังห้องใต้หลังคา ซึ่งเข้าถึงได้ทางเดียวโดยขึ้นบันไดจากห้องเก็บเครื่องเทียมลากเท่านั้น พวกลูกหมาถูกกักอยู่ในห้องใต้หลังคาแยกจากสัตว์อื่นๆ จนกระทั่งไม่มีใครจำได้ว่าเคยมีพวกมันอยู่ในฟาร์ม

The mystery of where the milk went to was soon cleared up. It was mixed every day into the pigs' mash. The early apples were now ripening, and the grass of the orchard was littered with windfalls. The animals had assumed as a matter of course that these would be shared out equally; one day, however, the order went forth that all the windfalls were to be collected and brought to the harness-room for the use of the pigs. At this some of the other animals murmured, but it was no use. All the pigs were in full agreement on this point, even Snowball and Napoleon. Squealer was sent to make the necessary explanations to the others.

ไม่ช้าเรื่องนมหายที่ไปอย่างลึกลับก็ถูกเปิดเผยออกมา ทุกๆ วันมันถูกนำไปผสมในอาหารหมูนั่นเอง ผลแอปเปิ้ลรุ่นแรกเริ่มสุกแล้ว และหล่นลงเกลื่อนบนพื้นหญ้าในสวนผลไม้ พวกสัตว์ต่างคาดเดากันไปตามที่เคยเป็นมาว่าจะได้รับส่วนแบ่งผลไม้อย่างเท่าเทียม แต่ว่าวันหนึ่งกลับมีคำสั่งออกมาว่า ผลไม้ที่ร่วงลงพื้นทั้งหมดจะต้องถูกเก็บมาไว้ในห้องเครื่องเทียมลากเพื่อให้พวกหมูได้ใช้ประโยชน์เท่านั้น ตรงนี้สัตว์อื่นเริ่มบ่นพึมพำ แต่ก็ไร้ประโยชน์ หมูทุกตัวเห็นพ้องต้องกันในเรื่องนี้ รวมทั้งสโนว์บอลและนโปเลียนก็ไม่ขัดแย้งกันด้วย สควิลเลอร์ถูกส่งไปอธิบายให้สัตว์อื่นๆ ได้เข้าใจ

“Comrades!” he cried. “You do not imagine, I hope, that we pigs are doing this in a spirit of selfishness and privilege? Many of us actually dislike milk and apples. I dislike them myself. Our sole object in taking these things is to preserve our health. Milk and apples (this has been proved by Science, comrades) contain substances absolutely necessary to the well-being of a pig. We pigs are brainworkers. The whole management and organisation of this farm depend on us. Day and night we are watching over your welfare. It is for your sake that we drink that milk and eat those apples. Do you know what would happen if we pigs failed in our duty? Jones would come back! Yes, Jones would come back! Surely, comrades,” cried Squealer almost pleadingly, skipping from side to side and whisking his tail, “surely there is no one among you who wants to see Jones come back?”

สควิลเลอร์ส่งเสียง “สหาย หวังว่าพวกท่านคงไม่ได้คิดหรือกะว่าพวกหมูทำไปเพราะถืออภิสิทธิ์และเห็นแก่ตัว ความจริงพวกหมูส่วนใหญ่ไม่ได้ชอบกินนมกับแอปเปิ้ล ฉันทเองก็ไม่ชอบมันเลย วัตถุประสงค์เดียวที่เราต้องการคือเพื่อรักษาสุขภาพของพวกเราไว้ นมกับแอปเปิ้ล (ซึ่งได้มีการพิสูจน์ทางวิทยาศาสตร์แล้ว) ประกอบด้วยสารที่จำเป็นแก่ความแข็งแรงของหมู พวกหมูเราทำงานด้วยสมองงานจัดการและวางระบบของจักรต่างๆ ในฟาร์มนี้อยู่ในการดูแลของพวกเรา ทั้งวันทั้งคืน พวกเราต้องดูแลความเป็นอยู่ที่ดีของพวกท่าน ที่เราคัดนมและกินแอปเปิ้ลนั้นก็เพื่อผลดีแก่พวกท่านแท้ๆ พวกท่านรู้ไหมว่าจะเกิดอะไรขึ้นถ้าพวกหมูทำงานล้มเหลว โจนส์จะกลับมาอย่างไรล่ะ ใช่แล้ว โจนส์จะกลับมาแน่ๆ สหาย” สควิลเลอร์ร่ำร้องจนแทบจะกลายเป็นอ้อนวอน กระโดดไปทางนั้นที่ทางนี้ที่พลางก็ส่ายหางตุ๊กตุ๊ก “แน่นอนว่า ไม่มีใครในหมู่มพวกท่านต้องการเห็นโจนส์กลับมาใช่ไหม”

Now if there was one thing that the animals were completely certain of, it was that they did not want Jones back. When it was put to them in this light, they had no more to say. The importance of keeping the pigs in good health was all too obvious. So it was agreed without further argument that the milk and the windfall apples (and also the main crop of apples when they ripened) should be reserved for the pigs alone.

หากจะมีอะไรสักอย่างหนึ่งที่สัตว์ทั้งหลายจะมั่นใจกันอย่างเต็มที่ สิ่งนั้นก็คือพวกเขาไม่ต้องการให้โจนส์กลับมา เมื่อได้ฟังคำอธิบายเหตุผลนี้ พวกเขาจึงไม่มีอะไรจะคัดค้านอีก ความสำคัญที่จะต้องรักษาพวกหมูให้มีสุขภาพที่ดีเป็นเรื่องที่เสี่ยงไม่ได้ ดังนั้นพวกเขาจึงเห็นพ้องโดยไม่ได้แย้งยืดยาวต่อไปอีก ว่านมและแอปเปิ้ลที่ร่วงหล่น (รวมทั้งแอปเปิ้ลสุกที่เก็บได้ทั้งหมด) สมควรกันไว้สำหรับพวกหมูเท่านั้น

จบบทที่ 3